

A felélt jövő

Nézd meg ember, mivé lettél!
Elfelelted, honnan jöttél,
Azt sem látod, merre tartasz,
Teremtődre mégsem hallgatsz.

Élsz a mának, vad magányban,
Hajszolsz hamis, múló kincset,
Üvöltöd e vak világban:
„Ide nekem mindent, mindent!”

Isten képét levetkőzted.
Úgy gondolod, szabad lettél?
S büntetlenül megtehetted,
Azt, mit más kárára tettél?

Termőfölded sóval hinted,
Erdők fáit mind kivágod,
Folyók vizét megmérgezed,
S az állatokat legyilkolod.

A szeméthegyen üldögélve,
Oldaladat patkány rágja,
Bűzös sebeid tépdesve,
Szitkot szórsz az Ég Urára.

Sziszeged, miért hagyott el?
S miért nem segít ma rajtad?
Gyűlölettől torz elmével,
Feleled, hogy ezt akartad.

De nézz tükörbe, mivé lettél!
A jövőd ellen mit vétettél?
Kínod magvát te vetetted,
Mert magadat Istennek hitted!